

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 1182/19
24.01.2020. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић Траиловић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ЈП „Србијашуме“ Београд, Шумско газдинство „Врање“, Врање, Иво Лоле Рибара бр. 18, против туженог Привредно друштво „Симпо-Шик“ доо Куршумлија, Косовска бр. 67, кога заступа пуномоћник Милена Живић, адвокат из Крушевца, ради дуга, вредност предмета спора 109.297,75 динара, решавајући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Нишу П 755/18 од 18.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.01.2020. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Нишу П 755/18 од 18.01.2019. године и списи предмета се враћају првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је одржано на снази решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИВ 1193/2018 од 31.08.2018. године у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу плати износ од 109.297,75 динара са законском затезном каматом почев од 06.12.2016. године до исплате. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 23.715,00 динара.

Против наведене одлуке тужени је благовремено изјавио жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима парничног поступка. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку. Указује да је у моменту доспећа спорног рачуна био у претплати у износу од 202.266,56 динара, а коју чињеницу првостепени суд није правилно оценио. Наводи и да је првостепени суд погрешно применио материјално право, као и обавезе предвиђене чл. 8. Уговора о продаји робе од 11.02.2016. године. Сматра и да је првостепени суд неосновано одбио извођење доказа предложених на првом рочишту за главну расправу, а нарочито предложен доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, иако тужилац није оспорио његове наводе да је био у претплати приликом доспећа овде спорног рачуна. Истиче и да је као доказ да је измирио предметни дуг доставио и изјаву о компензацији, за коју је првостепени суд констатовао у пресуди да је изјавио да је дуг плаћен истом, иако то никада није изјавио. Предложио је да Привредни апелациони суд укине првостепену пресуду, усвоји жалбу и преиначи побијану

пресуду и одбије тужбени захтев, односно укине решење о извршењу и обавезе тужиоца да туженом накнади све трошкове парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка одређено је тражио.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде, у смислу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Међутим, основано се жалбом туженог указује на битну повреду из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, с обзиром да првостепена пресуда има недостатака због којих се не може испитати.

Предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца према туженом на име дуга по рачуну бр. 6-16-8331 од 05.12.2016. године у износу од 109.297,75 динара са законском затезном каматом почев од 06.12.2016. године.

Према стању у списима, парничне странке су биле у пословном односу по основу уговора о продаји, сагласно условима који су тужилац и тужени уговорили закљученим Уговором о продаји робе од 10.02.2016. године са Анексом од 26.02.2016. године.

Првостепени суд утврђује да тужени није приговорио предметном рачуну бр. 6-16-8331 од 05.12.2016. године по његовом пријему, услед чега сматра да не може да се позива да је дуг по спорном рачуну измирен пре његове доспелости авансним уплатама од 24.10.2016. године у износу од 250.000,00 динара и од 18.11.2016. године у износу од 100.000,00 динара. Плаћање аванса врши на основу предрачуна, а сагласно одредби чл. 8. Уговора о продаји робе од 10.02.2016. године, а тужени у конкретном случају није означио и доставио предрачуна тужиоца по којима су извршене наведене авансне уплате. Првостепени суд утврђује да из приложених извода са рачуна од 24.10.2016. године и 18.11.2016. године нема података о основу плаћања (позива на број), услед чега закључује да се исти не могу довести у везу са авансним плаћањем предметног рачуна. Утврђује и да је тужени на главној расправи навео да је дуг по предметном рачуну измирен путем компензације, што представља нејасне и противречне наводе, будући да је током поступка тврдио да је дуг измирен уплатама од 24.10.2016. године и 18.11.2016. године.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд усваја тужбени захтев, одбијајући предлог туженог за извођење доказа економско-финансијским вештачењем.

Према налажењу Привредног апелационог суда, првостепени суд за своју одлуку није дао јасне и потпуне разлоге на основу којих сматра да је потраживање тужиоца основано, а имајући у виду приложене писмене доказе и наводе туженог.

Према стању у списима, тужилац и тужени су били у пословном односу по основу Уговора о продаји робе. Тужилац је испоставио туженом рачун који је доспео дана 06.12.2016. године. Тужени је доставио доказе да је извршио две уплате пре доспелости спорног рачуна у висини од 250.000,00 динара и 100.000,00 динара, тврдећи да је наведеним уплатама, а у моменту доспелости предметног рачуна био у претплати. На наведене околности тужени је предложио извођење доказа економско-финансијским вештачењем. Према чл. 8. Уговора о продаји робе од 10.02.2016. године закљученог између парничних странака регулисано је да пре почетка сваке предаје, односно испоруке робе која је предмет продаје купац је у обавези да плати све доспеле, а неизмирене обавезе према продавцу. Према чл. 312. Закона о облигационим односима, предвиђено је у ст. 2. да кад нема дужникове изјаве о урачунавању, обавезе се намирују редом како је која доспела за испуњење. У конкретном случају, првостепени суд, имајући у виду цитиране одредбе материјалног права, није дао јасне

разлоге у погледу наведених уплата туженог, односно разлоге које је дао су противречни стању у списима. Стога је неправилан закључак првостепеног суда да је тужени у приложеним изводима са рачуна од 24.10.2016. године и 18.11.2016. године био дужан да наведе податке о основу плаћања, па је првостепена одлука морала бити укинута.

Такође, нејасан је закључак првостепеног суда да је тужени навео да је предметни дуг намирио по основу компензације бр. 15/12 без датума, будући да тужени током поступка није изнео наведену тврдњу.

У поновном поступку, првостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења и отклонити указану битну повреду, тако што ће имати у виду цитиране одредбе материјалног права, па ће ради провера навода туженог извести доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијско струке у односу на чињеницу да ли је дуг по предметном рачуну измирен извршеним уплатама од стране туженог, имајући у виду приложене писмене доказе и по потреби извести и друге доказе и на основу изведених доказа и битних чињеница, донети правилну и закониту одлуку.

Новом одлуком првостепени суд ће одлучити и о трошковима целокупног поступка, јер исти зависе од коначне одлуке суда у овој правној ствари.

На основу свега изнетог, применом одредбе чл. 391. ст. 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

СИ/НМ/ЈВ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић Траиловић с. р.**

За тачност отправка